

D U C H

Na jedné návštěvě u kamarádky Jarky Kryslové, která byla nejen o několik generací starší než my, ale také „bohatší“ o hrůzné zážitky, protože okupaci prožila v německém vězení, jsme se také dozvěděli, že konec války jí a spoluvězeňkyním předpověděl duch, kterého si v primitivních podmínkách dovolily vyvolat. Na naši prosbu nám na příští návštěvu připravila kulatý stoleček, na něm papír, na kterém po obvodu byla nakreslená abeceda, číslice od jedné do deseti, a hlavně proti sobě napsané ANO a NE. Ne že bychom se chtěli dozvědět, kdy skončí studená válka, protože v pětapadesátém jsme si byli jisti, že ta neskončí nikdy, ale moc nás zajímalo, jestli nás v dohledné době nečeká nějaký zahraniční zájezd.

Tanečník Zdeněk, můj budoucí muž, dvě kamarádky zpěvačky a já, všichni ze Státního souboru písní a tanců, jsme zasedli ke stolečku, dotýkali jsme se vzájemně nejen prsty, ale i skleničky umístěné uprostřed stolečku. Po dotazu, jestli se už duch dostavil, začala se sklenička poměrně rychle pohybovat, až se ustálila na ano. Duch nám potom dokonce napsal i své jméno, ale nikdo to jméno neznal. Po dotazu, jestli nás čeká nějaký zahraniční zájezd, napsal Čína a dokonce určil den odjezdu 4. dubna. Ujistil nás, že pojedeme všichni přítomní členové souboru.

Asi za měsíc nám v souboru oznámili, že nás čeká za 4 měsíce zájezd do Číny. Po určité době nám řekli, že pojedeme 11. dubna. Bylo to neuvěřitelné, ale duch nás tam chtěl poslat o týden dřív. Hodně nás zamrazilo, když se náš odjezd nakonec přesunul přesně na 4. dubna, tedy den, který určil duch.